

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ

ΑΛΟΓΙΑ αὐτὰ τοῦ Γάστονος, ὁ κόμης ντὲ Σαιν Ζερμαίν τὰ ἔχασε.

— Μὰ γιατί μοῦ τὰ λέτε αὐτά; τραύλισε.

— Διστάζετε ἀκόμα; τοῦ εἶπε τότε ὁ Γαστώνας. Ὅχι, ὅχι, λοιπόν!..

Καὶ δίνοντάς του μιὰ ἀπότομη σπρωξιά, τὸν ἔβριξε μέσα στὸ νερὸ ποῦ βάλτου. Ἐπειτα, γυρίζοντας πρὸς τοὺς ξένους, τοὺς εἶπε μὲ σοβαρότητα:

— Ὁ ἀσπίτης αὐτὸς νέος εἶχε τὴ θρασύτητα νὰ προσβάλλῃ τὴ μαρκησία ντὲ Σατινὺ. Τὸν ἐπιμόρησα ὅπως τοῦ ἄξιζε. Θὰ ἦταν κομωδὸ νὰ θελήσω νὰ διαταραξῶ τὸ ἔξαρτο μου μ' ἓνα τέτοιο ὑποκείμενο...

— Ὅλοι συμφωνήσαμε μαζί του, ἐπρόσθεσε ὁ στρατάρχης Μορενά, τελειώνοντας τὴν ἀφήρησίν του, καὶ βρήκαμε τὴν τιμωρία τοῦ νεαροῦ κόμης δικαιολογητή. Ἐπρεπε νὰ τὸν βλέπατε τί μοιχρὰ εἶχε διαβῆτε ἀπ' τὸ νερὸ. Θὰ γελοιοῦσατε μ' ὅλη σας τὴν καρδιά.

Ἡ ἀλήθεια εἶπε, ἀγαπητὴ μου Μάρθα, ὅτι λυπήθηκα τὸν φτωχὸ κα' ἀνόητο αὐτὸν νέο γιὰ τὸν ἐξευτελισμὸ του. Συγχρόνως ὅμως ἐνοιώσα καὶ κάποια κερκὴ χαρὰ, γιατί ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Γάστονος μοῦ φανέρωσε γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ μένα.

Δὲν τοῦ εἶπα λοιπὸν τόσο ἀδιάφορη, ὅσο μοῦ δείχνει συχνὰ μὲ τὴν ψυχρότητά του. Μὰ τί συμβαίνει πάρα μὲς' στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνόητου αὐτοῦ; Μ' ἀγαπᾷ ἢ ὄχι; Νὰ ἓνα μυστήριον, τὸ ὁποῖο μοῦ φαίνεται πὼς δὲν θὰ κατορθώσω νὰ διαφωτισθῶ ποτέ.

Ἄντιο, καλὴ μου Μάρθα. Θὰ σοῦ ξαναγράψω πολλὸ σύντομα.

ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ

ρισε καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀφοῦ ἀγαπᾷς τόσο τὴν κυρία σου, ἀπὸ σήμερα θ' ἀνήκεις στὴν ἰδιωτέρετα της ὑπερησία. Ἐτοι θὰ μπορέσει καλύτερα νὰ σοῦ διδάξῃ τὶς ἀλήθειες τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας.

Ἡ χειρονομία αὐτῆ τοῦ Γάστονος μ' εὐχάριστρε ἐξαιρετικά, γιατί συμπατοῦσα τὸν ἐξουθενωμένο ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος καὶ τὴ ζωὴ του θὰ προσέφερε πρόθυμα γιὰ μέε.

Κατόπιν, ὅταν ὁ Ἄλῆς βγήκε ἔξω δακρυοσμένος, ὁ Γαστώνας ἐπὶ τὴν τρυφερότητα καὶ ἀσπαστὰ νὰ φύγῃ ἀδιάφορος ματιὰς ἀπὸ γράμματα. Ἐξάρνα ὅμως τὸν εἶδα νὰ χλωμάξῃ τρομερὰ καὶ νὰ στριφογυρῆ μιὰ ἐπιστολὴ μέσα ἀπὸ χέρι του.

— Τί ἔχετε; τὸν ρώτησα.

— Αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ εἶνε γιὰ σᾶς, μοῦ ἀπάντησε.

Καὶ δίνοντάς μου τὸ γράμμα, ἐπρόσθεσε:

— Καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὸ γράμμα χαρακτηριστῶς, προέρχεται ἀπὸ τὸν ἄθλιο αὐτὸ ντὲ Μερσιέ.

Μόλις ἀκουσα τ' ὄνομα αὐτὸ, παραίτηρα τόσο, ὥστε ἀρχισα νὰ τρέμω ὀλόκληρη. Τὸ γράμμα ἔβριξε ἀπ' τὰ χέρι μου καὶ σωριάστρε μισολιτόμη σὲ μιὰ καρδέλα, ψιθυρίζοντας:

— Ἀνοίχτε το σεις!

Ὁ Γαστώνας τὴνε τότε τὸ γράμμα καὶ ἀνοίχσε. Μιὰ ἀρχισα ἐμφρασις ζωγραφίστρε ἀμέσως στὸ πρόσωπό του καὶ εἶπε μὲ σφιγμένα δόντια:

— Ἄ! Τὸν ἄτιμο! Τὸν ἐλεεναί! Σᾶς ἀπευθεῖ... Ἀνοίστε τὶ σᾶς γράφει.

Καὶ μοῦ διάβασε τὰ ἔξῃς:

«Κυρία, μὴ νομίζτε πως σᾶς ξέχασα... Ἀπεναντίας ἐξακολουθῶ νὰ σᾶς ἀγαπῶ μὲ τὸ μεγαλειότερο πάθος... Ἐλπίζω μάλιστα ὅτι θὰ ἐνωθῶμε πολλὸ σύντομα καὶ τότε κανεὶς δὲν θὰ μπορέσῃ πει νὰ μᾶς χωρίσῃ.

— Τί θέλει νὰ πῇ; τραύλισα.

Πὼς τοῖμα καὶ μοῦ γράφει, ἔπειτ' ἀπὸ τίς ἀποκαλιήψεις ποῦ ἔγραψα εἰς βάρος του;

Τότε ὁ Γαστώνας μοῦ ἀπάντησε μὲ ψυχρότητα, σάν νὰ τοῦ εἶχε ξαναζωντανέμει ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ διη τὴ θλιβερὴ μου περιπέτεια:

— Ἐσεὶς φταίτε γι' αὐτὸ. Μήπως δὲν τὸν ἀκολουθήσατε καὶ μ' ἐγκαταλείψατε;

— Θεέ μου! φώναξα. Ὅποτε τὸ θυμίστε ἀκόμα;

Θυμίστε ἀκόμα τὴν ἀπερισκεψία μου αὐτῆ;

— Θὰ τὴν θυμίσαι πάντοτε. Ἡ πληγὴ τῆς εἶνε ἀνοίχτη μέσα στὴν καρδιά μου. Δὲν θὰ ξεχάσω ποτέ τίποτε!

Καθὼς ἀκουσα τὰ λόγια του αὐτά, μιὰ θολὰ ἀπλόησε μπροστὰ ἀπὸ μάτια μου, τὰ πάντα σκοτεινίασα γύρω μου καὶ μοῦ φάνηκε πὼς κατακυλιόσσε σὲ μιὰ βαθειὰ κα' ἀτελείωτη ἀβυσσος.

Ἐπειτα δὲν αισθάνθηκα πει τίποτε.

Ὅστόσο, μοῦ φρανόταν πὼς ἀκούγα μιὰ φωνὴ μακρινὴ, πολλὴ μακρινὴ, νὰ λέη:

— Κλάρα! Ἀγαπημένη μου Κλάρα. Δὲν μοῦ ἀπαντᾷς; ὦ! τὴ σκότωσα...

Ὅταν ἀνοίξα πάλι τὰ μάτια μου, βρισκόμουν στὸ κρεβάτι μου...

Τὸ μυαλό μου ἦταν θολωμένο κα' ἀρχισα πολλὸ νὰ συνδέσω τὰ γεγονότα καὶ νὰ ξαναθυμηθῶ τί εἶχε συμβεῖ.

Ἄλλοιμονο! Ὁ Γαστώνας μοῦ πὸ εἶχε πει καθαρὰ. Δὲν θὰ ξεχνούσε ποτέ! Θὰ μνησκαζόσσε πάντα ἐναντίον μου.

Κύτταξα μὲ ἀγωνία γύρω μου καὶ τότε εἶδα τὸ στυγνὸ μου νὰ κἀθεται σὲ μιὰ γωνία ὀρθος, σάν νὰ περιέμενε τὴν ἀπάντησίν μου...

Μόλις εἶδε, ὅτι τὸν εἶχα ἀνταπερθεῖ, πλησίασε ἀργὰ καὶ μὲ φωνὴ τρυφερὴ μοῦ εἶπε:

— Εἰσθε καλύτερα τώρα;

Καὶ μοῦ ἔπιασε τὸ χέρι. Μὰ θυμίσθηκα τὰ λόγια του καὶ τὸ τράβηξα ἀμέσως.

Ἐπειτα, μὴ μπορῶντας νὰ ὑποφέρω πὸ βλέμμα του, ξανάκλεισα πάλι τὰ μάτια μου, ψιθυρίζοντας:

(Ἀκολουθεῖ)

(Ἡ μαρκησία Κλάρα ντὲ Σατινὺ πρὸς τὴ Μάρθα Ντελιόν).

Ἐπὶ τέλους, εἶπα ἤσυχη.

Ὅλοι οἱ ξένοι μας ἔβριγαν πειὰ καὶ μείναμε πάλι στὸν πάγο μόνου μας, ὁ Γαστώνας, ἡ ἀδελφὴ του Ἰουλιὰ κα' ἐγὼ. Σύντομα ὅμως θὰ ἔχουμε νέες ἑορτές, γιατί ἡ Ἰουλιὰ ἀραβονιάστρε μὲ τὸν πρίγκριπα Ἐρρίκο τοῦ Ἄνσελτ, ὁ ὁποῖος πρόκειται νὰ ξαναγυρῆ εἰς τὸν πατρίδα μου.

Σήμερα τὸ πρωί, ὅταν βρεθίκαμε μὲ τὸν Γάστονα μόνου στὸ γρεῖμα, μοῦ εἶπε, χαμογελώντας εὐχάριστος:

— Δὲν εἶμασσε καλύτερα ἔτσι;

Ἐγὼ τὸν κύτταξα μέσα ἀπὸ μάτια καὶ τοῦ ἀπάντησα:

— Ἐχετε δίκιο. Εἶνε πολλὸ καλύτερα ἔτσι. Δὲν μ' εὐχάρισσε, ὅπως ἔβριστε, ἡ κοσμικὴ ζωὴ.

— Αὐτὸ ὅμως δὲν σᾶς ἐμποδίζει νὰ εἰσθε ἡ πιὸ χαριτωμένη καὶ περισσότερο οἰκοδέσποινα. Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη ὅλων ἀνεξαρτέτως τῶν ξένων μας, οἱ ὁποῖοι ἔβριγαν καταγοητευμένοι μαζί σας. Καὶ σᾶς βεβαίως, ὅτι δὲν ἔχουν καθόλου ἄδικο.

Τὰ μάτια τοῦ Γάστονος, καθὼς μοῦ μιλοῦσε, ἔβριγαν κερκὴ ἐπὶ τὸ πρόσωπό μου μὲ μιὰ ἀπέραντη γλυκύτητα. Ἡ ἔκφρασις του ἦταν τέτοια, ὥστε περιμένα ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ μοῦ ἀνοίξῃ τὴν ψυχὴ του καὶ νὰ μοῦ ψιθυρίσῃ τὰ ὄρατα ἐκεῖνα λόγια τῆς ἀγάτης ποῦ μοῦ ἔλεγε ἄλλοτε.

Τὸν εἶδα μάλιστα ν' ἀπλόησῃ τὸ χέρι του, γιὰ νὰ πᾶσῃ τὸ δικό μου. Μὰ, ἔξαρνα, ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ, ἓνα δικαιοῦντο χιτῆμα ἀκούσστρε στὴν πόρτα. Ἦταν ὁ Ἄλῆς, ὁ ὁποῖος ἔβριστε τὸ ταχυδρομεῖο.

Μόλις ὁ μαῦρος ὑπερητής μπίρε μέσα, εἶπα στὸ Γάστονα:

— Ἀλήθεια, Γαστώνας, δὲν μοῦ εἶπες ἂν ὁ Ἄλῆς εἶνε χριστιανός;

— Ὁχι, Κλάρα. Πρέπει νὰ σοῦ ὁμολογήσω, ὅτι δὲν ἐνδιαφέρθηκα ποτέ γιὰ τὸν ἐκχριστιανισμὸ τοῦ καλοῦ μου Ἄλῆ. Κι' ὅμως, πρέπει νὰ τὸν βαφτίσωμε.

— ὦ! καὶ, κυρία! φώναξε ἰσπευτικά ὁ Ἄλῆς. Θέλω νὰ βαφτισθῶ, νὰ γίνω χριστιανός, σάν κα' ἐσᾶς.

— Τότε, θὰ σὲ βαφτίσω ἐγὼ, Ἄλῆ... τοῦ εἶπα.

Ἡ χαρὰ τοῦ φτωχοῦ μαῦρου, ὅταν ἄκουσε τὰ λόγια μου αὐτά, ἦταν ἀπείρηστη. Γονάτισε μπροστὰ μου κα' ἀρχισα νὰ μοῦ φιλεῖ τὰ χέρι, βρέχοντάς τα μὲ τὰ δάκρυα τῆς εὐγνωμοσύνης του.

Ὁ Γαστώνας παρακολούθησε τὴ στιγμὴ αὐτὴ συγκινημένος. Ἐπειτα, ὅταν ἐγὼ σήκωσα τὸν Ἄλῆ, γύ-

(Ἀκολουθεῖ)